

EL “SISTEMA VERNACLISTA” I EL GENI NACIONAL

*“Tota nació ha de conservar i desplegar el seu geni propi.
Tal és la fórmula espiritual del principi de les nacionalitats”*

Frase extreta del llibre:

“El nacionalisme” de l'historiador Antoni Rovira Virgili

Secció: ”El principi de les nacionalitats. Fórmula Espiritual” pagina 22

Edicions del Cotal, s.a, Barcelona,1978.

Milers d'indignats s'han manifestat al crit de “No és la crisi, és el sistema” per denunciar el sistema capitalista, les retallades socials i reivindicar un canvi d'arrel seguint el moviment 15-M. Bé, em pregunto: quin és el sistema que ha de substituir al sistema capitalista? Quins han de ser els nous paràmetres socials, culturals i econòmics?

Preguntats diversos periodistes a un programa de ràdio, tots contesten el mateix: No ho sé. Des de fa anys, jo postulo el vernaclisme com alternativa. Perquè ho dic? Entre d'altres coses perquè llegint a Deulofeu vaig adonar-me que aquesta és l'alternativa que es dona en l'esdevenir dels cicles de la Història. També, observo allò que està al món, i veig que aquest segle XXI es caracteritza per un desvetllament de les nacions vernacles arreu del món. En alguns diaris de llatinoamèrica aquestes nacions són anomenades “indígenes” o també “originàries”. No obstant, també he observat al costat d'aquest ressorgiment nacionalista de caràcter originalista, una força d'oposició o resistència reaccionària, i una força d'indiferència, aquesta, dominada pels prejudicis. Prejudicis que consisteixen en creure que relacionar nacions vernacles europees, – com és cas de Catalunya i Euskadi-, amb nacions vernacles de Llatinoamèrica - com és el cas de les nacions Quitxua o Aymarà, rebaixi a les europees de categoria. Això és, al meu entendre, un error d'apreciació. Una cosa és el marc en el que ens trobem i una altra és el nivell en el que s'està dins del marc. Allò que no es pot fer és intentar viure fora del marc natural que ens és propi. Algunes persones m'han dit que rebutgen el concepte vernaclista perquè a una enciclopèdia han llegit que “les llengües vernacles eren les que parlaven els esclaus de Roma”. Em fa sentir pena el fet de comprovar com hi ha persones que es deixen convèncer per allò que diuen les enciclopèdies, sense aturar-se a pensar que, potser aquells que les han escrit han induït a concepcions falses, i a vegades, ho ha fet per a desmotivar i evitar que siguin valorades en el seu veritable sentit i mesura les paraules en el seu sentit original. Església Catòlica, allà pels anys 60, en el Concili Vaticà II, va reivindicar el valor de les llengües vernacles. Després, dins la mateixa Església Vaticana de Roma, diversos poders, i alguns, poders servidors de l'espanyolisme castellanista, han traït i silenciada aquesta ensenyança essencial del cristianisme que és la del do de llengües que infon l'Esperit Sant als habitants de cada lloc. Més important que la llengua materna, és la llengua de cada lloc. A les terres catalanes, la llengua “essencial”, més important que la materna, és el català; la seva pròpia llengua vernacla; la llengua de Geni Català. La llengua que fa pensar. La llengua dels orígens. Observo que arreu del món es posa de manifest un retorn als orígens. Al

llarg de la Història de la Humanitat, la sortida de les crisis, es comença amb un retorn als orígens. El vernaclisme és un origenisme. Aquest és, al meu entendre, doncs, el sistema alternatiu al sistema que es troba ja en crisi. M'ha semblat trobar molt ben reflectida aquesta situació, i la seva posició evolutiva, dins els cicles històrics descrits per Alexandre Deulofeu en el seu llibre “La pau al món per la matemàtica de la Història”. L'organització política del món, s'hauria de basar en una confederació internacional de nacions vernacles, tal com ens diu Deulofeu? Jo penso que sí; i penso que aquesta via del vernaclisme és un bon ideal per a convertir a Catalunya en una nació amb lideratge internacional. La qüestió correlativa, però, és preguntar-me: altres catalans pensen el mateix que penso jo? En conec que em diuen que sí; i, en conec altres que em diuen que no. Dit això, la següent pregunta que em faig és, tenint present el pensament de Josep Trueta exposat en el llibre “L'Esperit de Catalunya”: Què ens fa pensar l'Esperit català?

Qui s'atreveix a parlar d'Esperit Català en una societat dominada per autoritats amb mentalitats forassenyades emparades en religiositats falsaries i dogmàtiques de falsos profetes per una banda, i ateismes agnosticistes nihilistes i descreguts sense sentit d'espiritualisme transcendent per una altra?

Al llarg de la Història de la Humanitat, quan es produeix la fi del cicle imperialista, i el sistema capitalista ho és, ressorgeix el cicle nacionalista. Les coses s'han de dir pel seu nom: L'espanyolisme castellanista, és un nacionalisme o és un imperialisme? Quan l'imperialisme s'ha convertit en esclavitud i crisi, el nacionalisme es converteix en llibertat i progrés. Aquest, és un dels lemes del meu nacionalisme català.

Així, doncs, l'alternativa al sistema imperialista actual, és el sistema nacionalista.

No obstant, les forces mediàtiques, majoritàriament servidores dels sistema imperialista i capitalista, s'oposen a aquesta realitat emergent que és el nacionalisme. Aquest és el remei; malgrat això, els imperialistes ho neguen.

Per una altra banda, no tots els nacionalismes són origenistes i, ho torno a dir: l'alternativa és el nacionalisme vernaclista el que retorna als orígens. No són els nacionalismes que es mouen en el paràmetres burgesos ni els que es mouen en la dialèctica de les esquerres i les dretes. El nacionalisme origenista o vernaclista és el que basa la dialèctica en el ser o no-ser. En el fet “d'ésser” ,o en el fet de “no-ésser” , la part corresponent l'Ésser” global.

Deulofeu va un estudi molt acurat de comes produeixen els desmembraments dels Estats,- “ España, ens diu Deulofeu, es desintegra l'any 2029”-, i es configura una confederació internacional de nacions vernacles.

El sistema alternatiu és el reconeixement de les nacions vernacles que comporten un retorn als orígens. Tornar al orígens, no vol pas dir tornar al passat; vol dir tornar al sentit autèntic de les coses; al principi de veritable realitat.

Als orígens s'hi retorna per mitjà del parlar en les llengües vernacles originals de cada lloc. Catalunya és una nació vernacla. A totes les terres de Catalunya en català.

S'ha de tornar a reivindicar el concepte de vernacilitat com a sinònim d'originalitat; millor dir, reivindico el neologisme: "origeneitat". Parlar de llengües ki nacions minoritàries, minoritzades o nacionals sense fer referència ala seva vernacilitat o "origeneitat" és emprar un llenguatge incorrecte i impropí, basat en un concepte de quantificació materialista (molts o pocs) quan hauria de basar-se en un concepte de qualificació espiritualista (ser o no-ser).

A l'origen trobarem les llegendes si les mitologies. Al respecte, he de dir que he comprovat que hi ha catalans que no entenen el llenguatge mitològic que és en el seu origen. No fa gaires dies he comprovat com els mateixos catalans, uns incrèduls d'esquerres marxistes, i altres, creients de dretes catòliques, censuraven l'explicació de la mitologia vernacla de Catalunya. En concret, la llegenda d'Otger Cataló.

Una llegenda que ens porta fins al orígens en la seva concepció astrològica; amb una retrobada concepció de la Divinitat actualment mal explicada i per altra banda prohibida. Hi haurà un canvi de concepció cultural.

Ara per ara, he pogut constatar pels meus interlocutors, que no s'entén com jo ho entenc. Observo, però, que ens trobem en un procés.

Ens trobem en un procés de canvi en els que els imperialistes han de reconèixer allò que és, i aquells que són descobrir-se a si mateixos. Els imperialistes espanyols han de reconèixer Catalunya, i totes les nacions vernacles i els nacionalistes catalans han de redescobrir en els seus orígens la catalanitat. I, en ella, el denominador comú que compartim amb altres nacions naturals o vernacles, i que es troba present en les mitologies i llegendes originals de tot arreu. El sistema vernaclista és el desplegament polític i cultural del geni nacional , allò que els imperialistes romans en digueren el Genius Loci. La vida dels habitants de les nacions del món, ha de ser regida pel Geni Nacional i les seves "constitucions nacionals" han de ser fetes per a fer realitat aquest geni; "geni" és un mot que ens ve de la llengua grega i vol dir "origen"

Jordi Salat Orteu
josalort@hotmail.com

<http://vernaclistes.blogspot.com/search/label/Vernacisme>
<http://vernaclistes.blogspot.com/2007/09/frases-1.html>